

לונדון, 9.2.39

פוליה יקרה

רק שלשום קיבלתי את סכתך עם התמונות, וחיום
קיבלתי את סכתך מיום 4 לחודש זה. התמונות אינן סוצלתות,
סלבר תמונה אחת שלך, אבל איני יודע אם הצלם או הסצולם אשם.
שלחתי לך אתחול את הטייסט שבו יש דין וחזון
סלא מהישיבה הראשונה שלנו עם הממשלה, וגם התמונות של הישיבה.
לצערי לא יכלתי עד עכשיו להפנות לכתוב לך בפרומרום על
"השיחות", כי מיום ששבתי מאסריקא היה פה "ידיד". סקודם
היינו טרודים בהרכב המשלחה הימורית, והדבר לא היה קל ביותר.
סכל צד באו דרישות וחביקות ופלטנסיות ואילו היינו סמלאים
אח כולן היינו קבלים משלחת של קרוב לסאה איש. אחר-כך היינו
טרודים בקביעה הסידורים עם הממשלה. וכסבן היו לנו ישיבות של
ההנהלה והחיעציות בלי סוף על הסרוגרמה, על דרישותינו, על
חכסיסנו. לבסוף חכנות לעצם הפגישת - והפגישות עצמן.
רק היום אחרי הצהרים חונח לי קצת ואנסה עכשיו
לבאר לך דעתי על השאלות השונות חכרוכוח ב"שיחות" אלו.
היו כסה חברים, גם בהנהלה וגם במפלגה, שהחנודו
להסתחפוחנו בשיחות. הטעם העיקרי היה סירוב הממשלה להרשות
עליה עשרה אלפים חילדים מורמניה. אני כיבלתי פה בשאלה זו,
קוד לפני נסיעתי האחרונה לארץ. ראייתי בעניין זה פעמיים את
סלקולם וגם כתבתי לו קרב נסיעתי סכתב הריף. אבל היה ברור
לי סלא נוכל להסנע מ"השיחות" בגלל זה. הממשלה לא אמרה לנו

שהיא לא חרשה בכלל ולעולם את עליה תילדים, אלא ש'א' הוכל
להרשות זאת לפני השיחות, והיא סוכנת לדון על עליה תילדים
בהחלט "השיחות", כי אם חשנה. ה' מהלך העליה לפני הוקידה
עם הערבים ותיחורים אין כל סיכוי שהערבים יבואו לוקידה.
דעתי הייתה שאי-השתתפותנו בשיחות רק עלולה להזיק לנו. אם
כי אני מקווה ש"שיחות" אלה יביאו לידי הסכם יהודי-ערבי.
וגם לא לידי הסכם יהודי-אנגלי. הרי אנו עלולים רק להפסיד
אם נחריש את השיחות. על ידי אי-השתתפותנו ניתן נשק מסוכן
בידי אויבינו לומר שאין היהודים רוצים בהבנה הדדית עם
הערבים, וגם נקל על הממשלה לגזור נגדנו גזירות קשות. הממשלה
הגיד: שלוש שנים קשינו סלחם בערבים בגלל היתורים, הקיפנו
נגדנו את כל העולם הערבי, וכשניסינו לעשות שלום למען אסור
עבודה שקמה בא"י - סרבו היהודים לבוא, אם כי כל בשנים הם
סיירו לנו שידם סושכת לשלום. עם יהודים אלה אי-אפשר לעשות
כלום.

אנחנו סוכרים גם להתחשב ברושם שאי-השתתפותנו
היתה קושה על דעת הקהל באנגליה ובאמריקא. גם רבים מיידינו
לא היו מבינים אותנו. באמריקא לא מצאחי אף איש אחד שהצריך
אי-השתתפות, ואנל בשות שדעת-הקהל היתה סבילה עלינו אחריות
קשה, ואנחנו זו קים לדעת קהל זו, כי סלחתנו טרם נגמרה, ולא
חגמר כל כך מהר.

סענה יותר חזקה נגד השתתפותנו בשיחות אלה - וזה

חומת מלרי מרי

אח הממסוס של המנדט. מה יש לאבן-סעוד או לסלך קיראק או לסלך
היסן - לארץ-ישראל ? ואנחנו נלחמנו פה נגד הכנסת המלכים. אני
שלחתי לך העתק המכתב שכתבתי לסלקולם באחד בנובמבר, שבו עמדתי
על דבר זה. אולם ההערבות מלכי ערב היא עובדה פוליטית. הם
הערבים כבר זה ילד שנים בענייני א"י, ויש להם צירים בלונדון,
והם מדברים, גם בלי וקידה מיוחדת, עם הממשלה האנגלית ולוחצים
עליה, וקשה לנו לסרב לבוא בדברים עם הממשלה, מפני שהיא מנהלת
מסא ומסחן עם המלכים הערבים, ביחוד כש"חשיחות" הן נפרדות.
מה"חשיחות" עצמן איני מקווה לשום דבר טוב. אני

כמעט בטוח שלא נגיע לידי הסכם עם הערבים. איני רואה למה לערבים
לעשות הסכם אחר ? מצבם חוקי הטיור בארץ כבר נמשך זה ילד
שנים, ואין הממשלה יכולה (או אינה עושה מאמצים מסוימים) לעקור
אותו. התגברותו של היסלר בעולם והנצחנות של מוסוליני העלישו
אח אנגליה והקנינו את הפרסטיז' שלה, והיסלר ומוסוליני שניהם
עוזרים בהוסר וברוח לערבים, כמובן לא מאהבה הערבים אלא משנאה
האנגלים והיהודים יש פחד של מלחמה בעולם, והערבים יכולים לאיים
על אנגליה שאם לא השנה את הפוליטיקה שלה בא"י, שאם לא תפסיק
את העליה היהודית ולא תקים מדינה ערבית - יצטרפו המדינות
הערביות לשונאי אנגליה במקרה שחפרון מלחמה. המופתי אינו נמא
בלונדון, ואינו משתתף בשיתוח, אבל כל המשלחה הערבית מקבלת
הוראות מהמופתי, ואינה עושה שום דבר מבלי להתייעץ איתו תחילה.
והמופתי רואה עצמו כמנצח. הוא הפחיד כל מחנודיו או חרג אותם,
הוא הפחיד את הממשלה האנגלית וביטל חכנית המדינה היהודית, ואין

להעלות על הדעה שהוא פתאום יוותר על האמביציה שלו להשתלט
על א"י - ויהפוך עם היהודים.

ומכיוון שלא יהיה הסכם יבדו-ערבי - לא יהיה גם

הסכם יבדו-אנגלי. הממשלה האנגלית תואת - ואני מסתד שכן

חיתה קושה כל ממשלה אנגלית אחת - אינה רוצה לעורר נגדה שנאה

העולם הערבי והמוסלמי, ביוחד בעקד זו כשיש סכנה על מלחמה

עולמית חדשה. והסכנה הזאת היא ריאלית וחמורה, גם לאחר נאום

"חלום" של היטלר בשבוע הקודם, והממשלה האנגלית, ושבת בלבד:

אם תהיה מלחמה - היא בטוחה בעקדת היהודים. מסלחת הפעם לא

תהיה כמו בפעם האחרונה. אז עקדו זה מול זה - אנגליה, צרפת

ורוסיה מצד אחד, גרמניה ואבסטרית מצד שני. היהודי בגרמניה

ואבסטרית היו שווי-זכיות, וברוסיה היו רדיפות נגד היהודים.

והרבה יהודים בעולם, גם מחוץ לגרמניה, היו בעד גרמניה כפני

שנאחם לרוסיה. הפעם תהיה מלחמה - אם תהיה - בין אנגליה וצרפת

ידידות העם היהודי, ובין איטליה וגרמניה ששום יהודי בעולם

לא יוכל לרצוח בנצחון, ובכן, היהודים, בכל אופן, ובכל תנאי

מוכרחים להיות בעד אנגליה. ואם גם אנגליה תעשה לנו צרות בא"י -

לא יתכן שהיהודים יהיו על צד היטלר.

לא כן הערבים. אותם צריכים לקנות כי הם יכלים

להצטרף להיטלר, ולכן מוכרחת אנגליה, עכשיו, בכל אופן, להשלים

עם הערבים ולהבטיח את ידידותם, כובן מאליו, על חשבוננו אנו.

זהו המצב האובייקטיבי, שאין בידינו לשנותו, ואין

לי כל ספק שנצא מה"יהודה" בלונדון ב"שן ועין" - בלי הסכם יבדו-

ערבי ובגזירות חדשות. ואף-על-פי-כך עלינו לעמוד במערכה זו, כי יש לנו הרבה להפסיד ולא אחת היא לנו אם נפסיד סחוח או יותר.

אין זו גם המערכה האחרונה. כל מה שיסודר עכשיו - ואני מניח סידור לדעתנו יהיה לא יותר מסידור זכני, ועלינו לדאוג כבר עכשיו למערכה השנייה, ועלינו לחסוך מאגיאוח טיזיקו לנו במערכה הבאה.

ולכן עלינו לנסוח לבוא בדברים עם הערבים ולעשות מצדנו הכל למען אפשר הסכם יהודי-ערבי. צריך שיהיה ברור לאנגלים, ליהודים ולערבים שלא באשכחנו אין הסכם (ואני כנעם בטוח שלמרות כל סאסצינו לא יהיה הסכם) נחנץ שכולם ידעו שאנחנו לא התסצנו חודסנות זו. כי לא רק האנגלים אלא גם הרבה יהודים, לא ציונים וציונים, יאשימו אותנו אם לא נעשה כל הנסיונות האפשריים.

ואני מועל כאן בכיוון זה. איני יודע אם יצא דבר מה, כי לפי שעה הערבים לא רוצים להסגש אחנו, וגם הערבים הכבירים שלי. שחיו חוצים לדבר אחי סתדים לעה קחה. אבל יחנן שיהיו פגישות עם ערבים, בייחוד לאחר שישמכו פאח הממשלה שאין בלעחה להקים באיי סרינה ערביה. ואני מניח שהם ישמכו זאת מפי הממשלה במקדש או בכאחר.

לפי שעה אנחנו דנים רק עם הממשלה. אח ול היתה הישיבה המעשיה הראשונה שבה הרצה חיים. ההחלה והסוף של ההרצאה היו טובים, בייחוד הסוף. באמצע היו מקומות קצה חלשים, אבל הרושם בכללו היה טוב.

סחר בבוקר תקשה לנו תכשלה "בחינה" סקולם
 יסאל אותנו שאלות, ומשאלות אלה נוכל אולי לדעת מה יש בדעת
 הממשלה.

תכתבי לי אם נחזקו לאחר נסיקתי מהארץ ספרים
 בשבילי. היו צריכים להחזקל ספרים צרפתיים ספרים ואנגלים
 סלונדון. חלק מהספרים נשלחו לירושלם, חלקם לאייזנברג
 וחשאי אם נחזקל תבילת של ספרים בשבילי.

תקיבלת את הגרבים ששלחתי לך באמריקה?
 לא קניתי באמריקה את הכלות כי סופית יודין אמרת
 לי שבוודאי יש מקום ב- סמל - לא יוכל 46, כי זה רחב יותר
 מדי אפילו בשבילת. היא חושבת שדושה לך כידה של 36. חברי
 ותכתבי לי. את כל שאר הדברים שאם רוצה אני אקנה מה.
 מה שלום הילדים? איך כחנהגת דנה'לה?
 מדוע אין גאולת כוחבת?

שלום ונשיקות

דוד,